

mi det tilkommer at gjøre Begyndelsen med at lede Forhandlingen af det vigtige Spørgsmaal, hvis Afgjørelse nu stunder til, men at dette nærmest maa være de Mænds Sag, som nylig have siddet ved Statens Rør (Hør! Hør!), der i en længere Arrække have styret Statens Skib i en vis Retning, men som i de sidste Maanedes, ved en eller anden Bending i Statsstyrets Styrelse, efterhaanden ere udtraadte af Ministeriet. (Mads'ig: Maa jeg bede om Ordet?) Det er at haabe, at disse Mænd, som staae Forholdene saa nær, og have den nærmeste og største Indsigt i Forholdene, ikke ville unddrage Thinget eller Rigsdagen deres Bistand ved Ledelsen af disse vigtige Spørgsmaals Afgjørelse. Under alle Omstændigheder er jeg den, hvem det maaffee mindst af Alle kunde paahvile at gjøre noget Skridt i den Henseende, thi det høitærede Thing vil vistnok erkende, at jeg heri Thinget har staaet temmelig ene med min politiske Anskuelse. Jeg har derfor ogsaa indskrænket min Forespørgsel til Fremgangsmaaden, til at udbede mig Oplysninger om, paa hvilken Maade man agtede at gennemføre den Tanke, den Plan, man maatte have lagt, for at der saaledes kan udbredes fuld Lys over hele denne Sag. Jeg skal bestræbe mig for at søge at finde mig selv tilrette i de forskellige nu foreliggende Forhold. Det vil ikke kunne nægtes, at det nærværende Ministerium staaer i et andet Forhold til Rigsdagen end det foregaende (Ja!). Jeg troer, at man idetmindste foreløbig altid med Velvillie modtager de Mænd, som H. Majestæt kaarer til at være sine Raadgivere, men det kan ikke være andet, end at der i det nærværende Ministeriums Stilling til Rigsdagen er noget fremmed; jeg siger ingenlunde, at Ministeriet staaer eller bør staae fjendtligt ligeoverfor os, men jeg siger, det staaer heller ikke venstabeligt over for os, det staaer som et for os fremmed Ministerium. Det vil beroe paa en nærmere Udvikling, hvilken Retning dette Forhold skal tage, om det skal udvikle sig enten til den ene eller til den anden Side. Det er saaledes af Bigtighed for Thinget, at det ligesom holder en Rynstring over de Kræfter, over de forskellige Midler, der staae til dets Raadighed, forat kunne sætte dets Villie igjen-

nem, dersom vi have en fra Ministeriets afvigende.

Vi kunne saaledes, dersom vort Forhold til Ministeriet skulde blive et fjendtligt, give Ministeriet et Mistillidsvotum, og vi have i saa Henseende et Udsagn fra Udenrigsministeren, et stærkt og kraftigt Udsagn i et hemmeligt Møde, om at i saa Fald vilde Ministeriet gaae af, og jeg antager ikke, at der i denne Henseende er indtraadt nogen Forandring i Udenrigsministerens Anskuelse. Hans Mening gjælder imidlertid ikke for det hele nuværende Ministerium, og det kan da tænkes muligt, hvad man har seet paa saa mange Steder, at Regjeringen ligeoverfor et saadant Botum af Thinget forholdt sig roligt, at den intet Hensyn tog til et saadant, af Thinget afgivet, Mistillidsvotum; — i saa Fald komme vi da til det andet Middel, nemlig Nægtelsen af Budgettet. Jeg maa her bemærke, at jeg var med blandt dem, der stemte for Budgettet ved dettes tredje Læsning, og jeg skal, skjøndt det ikke vil kunne nægtes, at Muligheden af Budgettets Nægtelse kunde foreligge, her fortelig angive mine Grunde for denne min Votering. Jeg troer, at der, for at et Budget med virkelig Nytte skal kunne nægtes af Thinget, maa være saa stærke og retfærdiggjørende Grunde for Nægtelsen, at der ikke kan være Tvivl om Samstemning i saa Henseende mellem Landstinget og Folkethinget. Kan man ikke gaae ud fra en saadan Forudsætning, er Nægtelsen af Budgettet urigtig, og jeg kunde altsaa ikke see nogen Betænkelse ved at Budgettet passerede over i det andet Thing. Jeg vil derhos her fremhæve, at det er et meget stærkt Middel at nægte et Budget; det er et Middel, som vel ikke er revolutionært, thi det er givet os ifølge Grundloven; men det er dog et Middel, der gaar til den yderste Grændse af den Rigsdagen betroede Myndighed. Jeg betragter Nægtelsen af Budgettet paa samme Maade, som en Læge betragter Gift — Gift kan med Held anvendes til Helbredelse, men det gjælder om at anvende det til rette Tid og paa rette Maade, og vi maae da ikke overse, at til Nægtelsen af et Budget hører der de meest retfærdiggjørende Grunde; thi Nægtelsen af